

Дерманський Сашко

Д36 Маляка і Крококовть : казкова повість / Сашко Дерманський; худож. В. Богданюк. — Івано-Франківськ : Видавництво «Магура», 2025. — 160 с. : іл. — (Серія «Маляка», ISBN 978-617-8177-09-6)

ISBN 978-617-8177-08-9

Коли із жолудя проростає дубочок, Маляка дуже радіє. А коли з нього постає дубище Агасфер — починаються дива, до яких дівчинка зовсім не готова. Настає час, коли Велика Маня знову рушає з місця, у Дніпрі селиться крокодилсьько, а звичайна багатоповерхівка раптом злітає. Як тоді врятувати драконачий світ і вберегти людський? Маляці та її бабусі доведеться щось вигадати!

Для дітей молодшого та середнього шкільного віку.

УДК 821.161.2

ISBN 978-617-8177-09-6 (серія)
ISBN 978-617-8177-08-9

© ТОВ «ВИДАВНИЦТВО
«МАГУРА», 2025

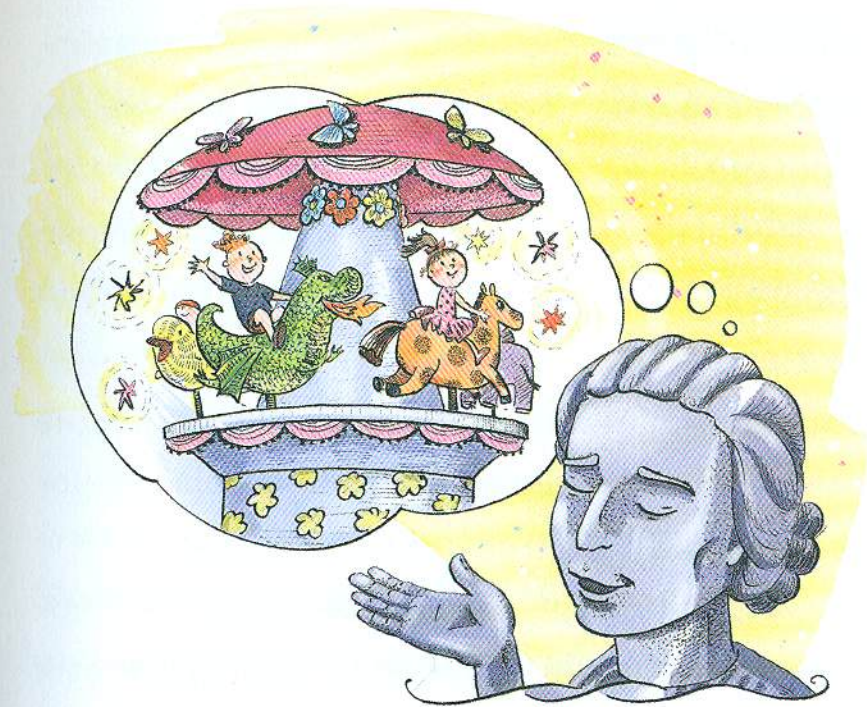
Розділ 1

Ніч була тиха і темна. Місяць лише подеколи вигулькував із-за хмар, та й то ненадовго. Справжня злодійська ніч. Маляка з бабусею довго її чекали і ось нарешті дочекалися. Якщо і йти коли-небудь на справу, то коли, як не цієї ночі?

Що ви, не подумайте, що бабуся й Маляка вирішили стати злодюжками чи ще якимись там злочинцями. Ви ж бо знаєте, що вони не такі. Та й хіба личить робити щось протизаконне справжній принцесі та справжній бабусі принцеси? Отож, їхня справа була хоч і таємна, але законна. Проте щоб владнати ту справу, їм потрібна була Велика Маня.

Сталева велетка чекала їх на своєму місці. А де ж їй іще бути? Відколи повернулася зі злочасного походу в Драконію, вона й із місця не сходила. Дуже переживала бідолашна через те, що накоїла. Кілька днів тільки й думала про переплавку: щоб забути про скоєне, позбутися ненависного меча, який наробив стільки лиха. Хотіла, щоб з тонн металу зробили щось гарне — скажімо, каруселі для дітей, міцні сталеві ціпки для стареньких чи хоча б якісь іграшки або прикраси — будь-що, що приносило б людям радість.

Маляка теж їла себе поїдом. Це ж вона повела Велику Маню війною на драконів. Добре, що поруч була бабуся. Вона заспокоїла спочатку онуку, переконавши, що та ні в чому не винна, що просто рятувала своїх

рідних, а потім — удвох заспокоїли сталеву велетку.

— Зрештою, — підсумувала півгодинну бесіду бабуся, — заклявати себе і здатися — це найлегше. А ви спробуйте виправити все, що наробили через того підступного Луціуса.

Опануйте себе, забудьте про лихе й думайте про майбутнє. І про те гарне, що ви у ньому зробите.

— Я не знаю, що робити, — спантеличено прогуділа Маня. — Але якщо ви мені підкажете, то я згодна виправляти. Усе зроблю, — твердо мовила Велика Маня, — щоб жодне дерево і жоден дракон більше ніколи не постраждали.

— От і добре, — втішилася бабуся. — Перше: погані думки — з голови геть; друге: стій і чекай, коли настане слухна ніч.

Якщо й випадала безмісячна темна пора, то Малячині батьки були вдома. А як їм пояснити нічні походеньки? Про те, щоб розповісти їм все, й мови не могло бути. Після того, що з ними сталося нещодавно, вони й чути нічого не хотіли ні про драконів, ні про Дра-

конію, ні про Велику Маню. Маляка й бабуся навіть про жолудь із вічного дуба Агасфера їм не зізналися.

Але нарешті все склалося: батьки поїхали на вихідні на дачу й ніч видалася темною, якраз такою, як їм і треба було.

Посеред ночі бабусиною машинкою приїхали до Співочого поля, далі пішли пішки. Маня, наче щось відчувши, вже їх чекала. Вона сховала свою зброю в з'єлені дніпровських схилів, впустила в себе через уже знайомі Маляці дверцята бабуся з онукою, і вони пішли. Спочатку бабуся трохи хвилювалася, бо ж вона вперше опинилась на оглядовому майданчику, але ж, літаючи на драконах, вона бувала й на значно більшій висоті.

Дніпро тихо плинув своїм правічним руслом. Вода була темна й загадкова. Спочатку Маня

якийсь час ішла понад берегом. Набережною зрідка проїжджали машини. Хоч їхні фари не світили в бік річки, але щоразу, як вони зблискували на дорозі, Велика Маня зі скреготом присідала, щоб бути не такою помітною. Щоправда, це не дуже допомагало: навіть навприсядки велетка була щонайменше метрів п'ятдесят заввишки. Але поки що її, на щастя, ніхто не зауважив. Принаймні жодна з машин не зупинилася і навіть не стишила ходу.

— Здається, приблизно десь тут! — гукнула Маляка. — Що скажеш?

— Може, й тут, — невпевнено промовила Маня. — А може, трохи далі. Гарзд, спробуємо.

Маня ступила в темні води Дніпра. Біля берега їй було по щиколотки. Зробила кілька кроків далі — вода сягнула колін. Коли

вийшла на середину річки, піднялася ще трохи вище.

— Думаю, можна шукати, — знову гукнула Маляка. — Ну ж бо, Маню, не зволікай.

— Тримайтеся!

Маляка й бабуся вхопилися за поруччя, що були на оглядовому майданчику, і добре зробили. Бо ж наступної миті велетка нахилилася над водою. Якби її пасажирки не трималися, то так би й булькнули в Дніпро через отвори Маниних очей. Маня нишпорила руками по дну, наче намагалася зловити рибу в мулі спущеного ставка.

— Ну що там, Маню, є щось? — не терпілося Маляці.

— Не підганяй її, — спокійно промовила бабуся, але було чути, що той спокій у голосі коштує їй значних зусиль. Зрозуміло, що